

εἶχε— «μία λειποθυμία μὲ κατέλαθεν, ἀπεκρίθη μὲ ἀδύνατον φωνήν, ὡς ἐκείνην, «τὴν ὁποίαν εἶχον πρότερον.»

— «Θέλεις νὰ σοὶ δώσω ὀλίγον οἶνον ; »

— «Ὁχι τέκνον μου,» — ἀπεκρίθη· «μόνον τρίψε τὰς χεῖρας καὶ τοὺς κροτάφους μου μὲ ὀλίγον ὕψος, ἔπειτα ἀνάγνωσε ἐκ τοῦ προσευχηταρίου τὸ μέρος ἐκεῖνο, ὅπου γίνεται λόγος περὶ προετοιμασίας διὰ τὴν ὥραν ταύτην.»

Ἐπὶ τοῦτο καὶ ἀφοῦ ἔτριψε τὰς χεῖρας καὶ τοὺς κροτάφους του μὲ ὕψος, ἤναψα τὸν λόχον, διὰ νὰ βλέπω καλλίτερα. Ἐπειτα ῥύθεις εἰς τὰ γόνατά μου, ἀνέγνωσα μὲ τρέμουσαν φωνήν, «Κύριε Θεέ, πάντα τὰ ἐπὶ τῆς γῆς καὶ εἰς τὸν Οὐρανὸν εἶναι ἰδικά σου. Σὺ φέρω πᾶν καλὸν, τὸ ὁποῖον εἶναι εἰς ἐμὲ, ὅσον μικρὸν καὶ ποταπὸν καὶ ἂν ᾖ, διὰ νὰ τὸ καθαρίσῃς καὶ τὸ ἀγιάσῃς καὶ μὲ ὁδηγήσῃς εἰς καλὸν καὶ εὐτυχές τέλος, μολονότι εἰμαι ἀνάξιος καὶ τῆς ἐλαχίστης χάριτος παρὰ σοῦ.»

Μόλις ἐτελείωσα τὰς λέξεις ταύτας καὶ ὁ παπποῦς διακρύψας τὴν περαιτέρω ἀνάγνωσιν ἔλαβε τὰς χεῖράς μου εἰς τὰς ἰδικάς του καὶ προσηυχήθη ὡς ἐφεξῆς: «ὦ Θεέ, κατὰ τὴν στιγμήν ταύτην, καθ' ἣν μέλλω νὰ παρασταθῶ ἐνώπιόν σου, συγχώρησόν μοι, ὅτι συλλογίζομαι ὅχι μόνον περὶ τῆς ψυχῆς μου, ἀλλὰ καὶ περὶ τοῦ πτωχοῦ τούτου παιδίου. Σὺ μὲ καλεῖς εἰς σεαυτὸν καὶ πρέπει ν' ἀφήσω αὐτὸ ὁλομόναχον· τρέμω δὲ συλλογιζόμενος τὰς λύπας καὶ δοκιμασίας, εἰς τὰς ὁποίας θὰ εὐρεθῇ ἐκτεθειμένος· ὦ Κύριε, δέομαί σου ἐνίσχυσον αὐτὸ, καὶ εὐδόκησον, ὥστε νὰ ἐπανίδῃ τὸν οἶκον καὶ τοὺς γονεῖς του, καὶ δὸς του θάρρος καὶ φρόνησιν, ὥστε μετὰ τὸν θάνατόν μου νὰ ᾖ ὑπομονητικὸν καὶ νὰ ὑποταχθῇ εἰς τὸ θέλημά σου, ἀγιάσον δὲ ὅλας ταύτας τὰς δοκιμασίας πρὸς τὸ καλὸν αὐτοῦ. Ἀμήν.»

Μετὰ ταῦτα μὲ εἶπε νὰ προσευχηθῶ καὶ ἐγὼ· ἐνῷ δ' ἐγὼ προσηυχόμην, αὐτὸς ἐπανελάμβανε ἐδάφια ἐκ τοῦ Εὐαγγελίου.

Ἡ Ρόζα ἐγερθεῖσα ὑπὸ τῆς λάμψεως ἀσυνήθους φωτός, ἤρχισε νὰ βελάζῃ μὲ τόνον πολὺ συμπαθητικόν.

«Δυστυχῇ Ρόζα!» εἶπεν ὁ παπποῦς, «πρέπει νὰ τὴν χαϊδεύσω μίαν ἀκόμη φορὰν πρὶν ἀποθάνω! Πήγαινε τέκνον μου καὶ φέρε τὴν εἰς τὴν κλίνην μου.»

Ἐκαμα καθὼς εἶπε, ἡ δὲ Ρόζα σηκώσασα τοὺς δύο ἐμπροσθίους πόδας τῆς, ἔβαλεν αὐτοὺς εἰς τὰ γόνατα τοῦ παπποῦ καὶ ἤρχισε νὰ γλύφῃ τὰ γένειά του διὰ τῆς γλώσσης τῆς. Ὁ γέρων ἐχαῖδευσεν αὐτὴν ὀλίγον, ἐγὼ δὲ πάλιν μετέφερα αὐτὴν εἰς τὴν θέσιν τῆς.

Ἐπιστρέψας εὗρον αὐτὸν συγκεκνημένον, προσεπάθησα δὲ νὰ ἐκφράσω τὰ αἰσθήματά μου, ἀλλ' ἡ συγχίνησίς μου μὲ ἐμπόδιζεν ἀπὸ τοῦ νὰ ῥημιλῶ. Τέλος πάντων ὁμως κατῴρθωσα νὰ κρατήσω ἐμαυτὸν καὶ εἶπον,

«εἰς τὸ καλὸν, ἀγαπητέ μοι παπποῦ! Χαῖρε! Πιστεύω ὅτι θὰ ἀνταμωθῶμεν καὶ πάλιν μίαν ἡμέραν εἰς τὸν οὐρανόν! Ποτὲ δὲν θὰ λησμονήσω τὰς καλὰς συμβουλὰς καὶ διδασκαλίας σου, ἀλλὰ θὰ ἀγωνίζομαι καθ' ἐκαστὴν νὰ τὰς ἀκολουθῶ.»

«Μὴ λυπῇσαι, λοιπὸν, δι' ἐμὲ, ἀγαπητέ μοι παπποῦ· διότι μὲ προητοίμασας καλῶς νὰ ἀποτεινῶμαι πρὸς τὸν Θεὸν καὶ νὰ εὕρισκω ὑποστήριξιν εἰς αὐτόν.»

Τότε ὁ γέρων ἔθλιψε τὴν χεῖράν μου καὶ προσεπάθησε νὰ ἀποκριθῇ εἰς τοὺς λόγους μου, ἀλλὰ μόνον δι' ἀναστεναγμῶν ἠδυνήθη νὰ ἐκφράσῃ τὴν εὐχαρίστησίν του.

«Ναί, σεβαστέ μοι παπποῦ,» — ἐξηκολούθησα λέγων μετὰ λιγμῶν, «πάντοτε θὰ ἐνθυμούμαι τὰς καλὰς νοουθεσίας σου, καὶ ἐξ ἀγάπης πρὸς σὲ θὰ κάμνω πᾶν ὅ,τι ἤθελε συντείνει νὰ μὲ διατηρήσῃ ζῶντα καὶ νὰ μὲ λυτρώσῃ ἐκ τοῦ τόπου τούτου. Χαῖρε, παπποῦ μου, Χαῖρε!!»

Ἡ θοάνθη μισρὰν τινα σπασμωδικὴν κίνησιν τοῦ σώματος του· ἦτο ἡ τελευταία! Ἡ χεὶρ του, ἥτις ἐρίνατο κατὰ μικρὸν ψυχρότερα, ἐπὶ τέλους ἀφῆκε τὴν ἰδικήν μου, αὐτὸς δὲ ψιθυρίσας, «ὁ Θεὸς μαζί σου τέκνον μου», ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ τὸ πνεῦμα τῆς ἀπέπη πρὸς τὸν Κύριον. (ἀκολουθεῖ).

Οἱ Χαρταετοὶ τῆς Κίνας

Ἐπάρχουν εἰς τὴν Κίναν πολλὰ πράγματα διαφορετικὰ παρὰ εἰς τὰ μέρη μας. Ἐκεῖ τὰ ταλαίπωρα κοράσια τῶν εὐγενῶν ὑποχρεοῦνται νὰ φοροῦν μικρὰ σιδηρὰ ὑποδήματα, τὰ ὁποῖα προξενοῦν εἰς αὐτὰ πολὺν πόνον καὶ δὲν ἀφίνουν τοὺς πόδας των νὰ μεγαλύνουν. Ἄλλ' ἂς ἀφήσωμεν τὸ δυσάρεστον τοῦτο, καὶ ἂς ἀκούσωμεν κατὰ τι διασκεδαστικόν.

Ποῖον παιδίον δὲν ἀγαπᾷ τὸν χαρταετόν του; εἰς τὴν Κίναν λοιπὸν καθὼς καὶ εἰς τὰ μέρη μας ἡ ἀνοιξίς εἶναι ἡ ἐποχὴ τῶν αετῶν. Ὡ! ἐὰν ἐπηγαίνετε ἐκεῖ θὰ ἐβλέπετε ὅλον τὸν ἀέρα γεμάτον ἀπὸ χαρταετοῦς, ἔχοντας διάφορα σχήματα, ἐπειδὴ εἰς τὴν Κίναν οἱ ἄνθρωποι πολὺ εὐχαριστοῦνται εἰς αὐτούς. Θὰ ἐβλέπετε ἕναν ὡς ἄνθρωπον μὲ κεφαλὴν, χεῖρας, πῖλον, ὑποδήματα κ.τ.λ., παρέκει μικρότερον ὡς χελιδόνα, καὶ παρέκει ἄλλον ἀκόμη μικρότερον. Ἀναβαίνει εἰς τὸν ἀέρα μὲ τριγμοὺς καὶ κινήματα ὡς νὰ ᾖ ἀληθὲς ἑκατονπόδαρον. Παρέκει θὰ ἐβλέπετε ἄλλον ὅμοιον μὲ μέγαν δράκοντα καὶ πολλοὺς ἄλλους μικροὺς τετραγώνους καὶ κυκλικούς.

Εἶναι ἀληθὲς πολὺ ὥραϊον θέαμα νὰ βλέπῃ τις τοὺς χαρταετοὺς πετωμένους ἐν καιρῷ τῆς ἡμέρας. Τὴν νύκτα

ὅμως τὸ θέαμα εἶναι ὀραϊότερον, ἐπειδὴ δένονται εἰς ἕκαστον ἐξ αὐτῶν τέσσαρα ἢ πέντε μικρὰ φαναράκια, καὶ πετῶσι μὲ αὐτά. Μὴ νομίζετε ὅμως, ὅτι τοὺς χαρταετοὺς τούτους τοὺς πετοῦν τὰ παιδιά, καθὼς γίνεσθαι ἐδῶ εἰς τὸν τόπον μας· εἰς τὴν Κίναν οἱ ἡλικιωμένοι κάμνουν τοῦτο, τὰ δὲ παιδιά συναθροίζονται καὶ βλέπουν!

ΠΟΙΚΙΛΑ.

— Ἀμερικανὸς τις ἀνεκάλυψε μέθοδον, δι' ἧς οἱ βουτηχταὶ δύνανται νὰ λαμβάνουν μεθ' ἑαυτῶν πεπιεσμένον ἀέρα, ἀντὶ νὰ διοχετεύουν αὐτὸν ἐκ τῶν ἄνω διὰ μέσου ἀεραντλίας.

— Ὑπάρχει εἰσέτι εἰς τὸ ναυτικὸν τῆς Ὀλλανδίας πλοῖον, τὸ ὁποῖον κατεσκευάσθη τὸ 1568!

— Ἀπὸ τοῦ 1776 μέχρι τοῦ 1820 ἀποίκησαν ἀπὸ τὴν Εὐρώπην εἰς τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς 250 χιλ. ἄποικοι. Ἀπὸ δὲ τοῦ 1820—1880 ὑπὲρ 8,500,000· ἐκ τούτων τὰ 6,500,009 ἀπεβίβάσθησαν εἰς τὴν πόλιν τῆς Νέας Ὑόρκης. Οἱ ἄποικοι οὗτοι ἐκτὸς τῆς σωματικῆς καὶ διανοητικῆς ἐργασίας των, ἔφερον μεθ' ἑαυτῶν καὶ τὸ μυθικὸν ποσὸν τῶν 6,500,000,000 ταλλήρων, ἥτοι 39 δισεκατομμυρίων δραχμῶν!! Δὲν εἶναι ἐπομένως θαυμαστόν, ὅτι ἡ μετοικεσία αὕτη τὴν μὲν Εὐρώπην πτωχεύει, τὴν δὲ Ἀμερικὴν πλουτίζει καὶ ὀλικῶς καὶ διανοητικῶς.

— «Ἐν ἔ τ ε ι Σ ω τ ῆ ρ ι φ» εἶναι φράσις, ἥτις σημαίνει ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ· εἰσήγαγε δ' αὐτὴν πρῶτος ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας Κάρολος ὁ 3ος, αὐτὸν δὲ ἐμυμήθησαν οἱ βασιλεῖς τῆς Γαλλίας καὶ μετὰ ταῦτα οἱ τῆς Ἀγγλίας, καὶ τελευταῖον εἰσήχθη εἰς ὅλας τὰς χριστιανικὰς χώρας τῆς Γῆς.

— Πτωχὸν τι παιδίον, τὸ ὁποῖον διὰ τῆς τιμιότητος, ἐργατικότητος καὶ ἐγκρατείας του ἐκέρδησε τὴν ὑπόληψιν τῶν συμπολιτῶν του, ἐξελέχθη ποτὲ παρ' αὐτῶν Βουλευτής. Ἐνῷ δὲ ὤμιλε ἀπὸ τοῦ βήματος τῆς Βουλῆς περὶ πολιτικοῦ τινος ζητήματος, εὐγενὲς τις λόρδος ὀργισθεὶς ἐκ τῶν φιλελευθέρων του παρατηρήσεων, ἐξεφώνησε, «Σὲ ἐνθυμοῦμαι, ὅταν ἐλου-εράριζες τὰ ὑποδήματα τοῦ πατρός μου!» «Μάλιστα, Μυλόρδε, ἀπεκρίθη ὁ ἐνάρετος ἀνὴρ, ἀλλὰ μήπως δὲν τὰ ἐλουστράριζα καλῶς;» ἡ ἀπάντησις αὕτη ἀπεστόμωσε τὸν ἀγέρωχον εὐγενῆ καὶ τὸν ἔκαμε νὰ καθήσῃ κατησχυμένος. Πόσον ἔν καλὸν προηγούμενον ἀξίζει εἰς τὸν μετέπειτα βίον τοῦ ἀνθρώπου!

Ἀπλὴ ἀκροστιχίς.

Εἰμαι ρῆσις· λέξεις δύο μόνον μὲ ἀποτελοῦσιν·
 Ὅσοι μ' ἔχουσιν εἰς πράξιν εὐτυχεῖς διατελοῦσιν.
 Ὀνομάτων δέκα πέντε τ' ἀρχικὰ μὲ ἀπαρτίζουν,
 Ὅλων τόπων καὶ προσώπων, ἅτινα πάντες γνωρίζουν.
 Πρῶτον εἶναι τοῦ γενάρχου, δεῦτερον τοῦ λόφου, ὅπου
 Ὁ Σωτὴρ μετὰ κακούργων ἐσταυρώθη τοῦ ἀνθρώπου·
 Τρίτον τὸ τοῦ Πατριάρχου, οὗ ἡ πίστις ἐξυμνεῖται·
 Τέταρτον τοῦ Ἀποστόλου, ὅστις τῶν ἐθνῶν καλεῖται·
 Πέμπτον τοῦ Ἀρχιερέως μετὰ βῆδου βλαστησάσης·
 Ἑκτον πόλεως πλουσίας ἐν τῷ μέσῳ τῆς θαλάσσης·
 Ἑβδομον τῆς βασιλείας τῆς ρωσάσης ἔθνος ὅλον·

Ὁδοὺν τοῦ πρωτοκλήτου τῶν ἁγίων Ἀποστόλων·
 Ἐννατον τῆς κήρης, ἥτις πρῶτ' εἰς Ἰακώβ ἐδόθη·
 Δέκατον ἐκείνου, ὅστις ἀπ' τὰ Σόδομα ἐσώθη.

Τὸ ἐνδέκατον προφήτην φλογερῶτατον ἐμφαίνει·
 Τὸ δωδέκατον ἐγκλείει τὰ τῶν ἱερέων γένη.

Τὸ ἀκόλουθον ἀνθρώπου εἶναι, ὅστις ἐφρονεύθη
 Διὰ σύζυγον ὀραῖαν, ἣν μονάρχη ἐνυμφεύθη.

Τὸ προτελευταῖον ἕνα, ὃς ἤρνησάτο τὴν πίστιν.
 Καὶ τὸ τελευταῖον στεῖραν φανερώνει τὴν ἀρίστην.

Τ' ἀρχικὰ τῶν ὀνομάτων κατὰ τάξιν ἂν συνάψῃς,
 Τὸ ρητὸν ἀποτελεῖται· στήν καρδίαν νὰ τὸ γράψῃς.

Δ. Ζ.

Ἀνιγμα.

Τρεῖς συλλαβαὶ μὲ γράμματα ἐπτά μ' ἀποτελοῦσι
 Πέντε καὶ δέκα καὶ ἑκατὸν ὅλα ὁμοῦ δηλοῦσι.

Δὲν εἶμαι ζῶον ἢ φυτὸν, καὶ ὅμως κἄτι εἶμαι.

Ἰδέ με κατὰ μέτωπον — ἐνώπιόν σου κείμει.

Τὰ δύο πρῶτά μου ὁμοῦ καὶ τελευταῖα δύο

Ἄν λάβῃς, ἔγεινα ὕγρην, στὸ σῶμά σου εἰσδύω. I. Δ. Ζ.

Λύσις τοῦ ἀνιγματος τοῦ μηνὸς Ἰουνίου.

Ἄστυ — νόμος — Ἄστυνόμος

Τὸ ἔλυσαν Ἀθηναῖοι. Στέφ. Ἐμ. Νικολούδης καὶ Μιχαὴλ Ν. Μαγκάκης. Λεβαδείας Ἰωάν. Ν. Εὐρωπαῖος. Ἀγίου Γ. Παμπούκης. Ἀλεξανδρείας Σ. Τραβασάρου.

Λύσις τῆς ἐν τῷ αὐτῷ φύλλῳ ἀκροστιχίδος

Ὀδρίας
 Σαοὺλ
 Ἑμμοσὺς
 Ἡρα

Ἰερουσαλὴμ.

Τὴν ἔλυσαν Ἀθηναῖοι. Γ. Παπαζαφειρόπουλος, Χρ. Ἡρ. Μητσόπουλος. Σύρου Ἄντ. Ἰ. Ἀνδρουλιάς. Σμύρνης Δημ. Στάης.

ΓΕΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

1. Ποῖος λέγεται, ὅτι εἶναι ἰσχυρότερος τοῦ ἐκπολιορκούντος πόλιν;
2. Ποῖος βασιλεὺς μετῆρχετο τὸ ἐμπόριον τῶν πιθήκων καὶ τῶν;
3. Μὲ τί ὁμοιάζει ὁ γέλως τοῦ μωροῦ;

Εἰδοποιήσεις.

Ἄστὴρ τῆς Ἀνατολῆς, ἐφημερίς διὰ οἰκογενείας, μὲ ὀραίας εἰκόνας, ἐπὶ 23 ἡδὴ ἔτη ἐκδιδομένη κατὰ πᾶσαν ἑβδομάδα· τὴν συνιστῶμεν εἰς πᾶσαν οἰκογένειαν· συνδρομὴ ἐτησίᾳ δρ. 6, ἑξαμηνιαία 3, τριμηνιαία 1,50. Δοκιμαζάτε ἐπὶ τρεῖς μῆνας καὶ θὰ τὴν εὗρητε ἀξίαν καὶ καταλλήλην δι' ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας σας.

— Ὅστις κάμει 20 συνδρομητὰς εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῶν Παίδων λαμβάνει τὸν Ἀστὲρα δωρεάν ἐπὶ ἕν ἔτος.